

1.

A két kicsiny csillaghajó némán tört elő a hipertérből a Kashyyyk erdős planétája felett. A csillagok hevesen cikázó áradata egy szempillantás alatt lassult le, majd fagyott meg teljesen kíváncsi szempárjaik meredt tekintete előtt, ahogyan hajóik ablakain át kémlelték az űr hidegét.

– Na jó, elárulnád, hogy a galaxis összes létező helye közül miért pont ide kellett jönnünk? – fordította el Rence barna szemének pillantását a csillagok végtelennek tűnő tengeréről és irányozta Akane felé.

– Él itt egy régi barátom, talán segíthet nekünk.

– Nem fog – vágta rá a szűkös helyiségbe éppen akkor betoppanó Ace, fejének ingatása közepette.

– Muszáj neki – sóhajtott fel az egykori Jedi-lovag.

– Mi? Engem is beavatnátok, ha lehet? – csattant fel Rence értetlenkedve. Hiába tartott velük már hosszú ideje, még mostanra sem szerzett tudomást valamennyi kalandjukról.

Ekkor Ace kezdett bele a rövid magyarázatba.

– Korábban is idevetett már minket a sors, még évekkel ezelőtt, akkor még hárman jártuk a galaxist további Jedik után kutatva. Neki viszont elege lett az egészből, úgy döntött, hogy itt fog letelepedni. Azt mondta, felesleges visszajönnünk, úgysem fog segíteni, és mit mondjak? Elég jól ismertem, de még sosem láttam, hogy megszegte volna a szavát.

– Akkor is meg kell próbálnunk, már nincs hova mennünk, nincs kihez fordulunk – tette hozzá a twi'lek.

– És mégis ki akarna letelepedni egy rakás két lábon járó bundahegy társ... - ekkor Akane hirtelen összerezsent, az Erő különös rezgései zavarták meg, s fagyasztották meg a vért az ereiben.

– Birodalmiak... - nyögte ki néhány másodpercnyi néma csend után a felé meredő kíváncsi tekintetek hatására. Ugyan már nem láthatta azokat, de tisztán érezte, hogy bámulják.

– Hát ez remek, keresztülmentünk a fél galaxison – fogta a fejét Rence hitetlenkedve. – Csak azért, hogy megforduljunk és elhúzzunk a másik felébe.

– Nem, leszállunk. Csak kevés rohamosztagos jelenlétét érzem arrafelé, nem fognak kiszűrni.

– Ha te monddod...

Amint beléptek a vukik őshazájának párás, s néhol ködös atmoszférájába, hatalmas erdőségek rajzolódtak ki reménnyel teli pillantásaik előtt, ugyanis csak remélhették Akane igazát, mindenestre elég jól ismerték már, az életüket is rábízták volna.

– Itt is volnánk – hallatszott Camin határozott kijelentése a komból, amint közelebről is felmérhették a csodálatos tájat. Egy robosztus hegyek által közrefogott völgyben találták magukat, melyet egy óriási folyó szelt ketté és mindkét oldalról a gigászi wroshyr fák sűrű erdeje tarkított.

S a gigantikus fák törzsein egyszerű gerendákkal alátámasztott fapadlózat kígyózott körkörösén felfelé, melyeket huzalok egész sorával a helyükön tartott vékony csapóhidak

kötöttek össze, ekkor azonban ismételten Camin törte meg a káprázatos tájban való gyönyörüket.

– Nem tudom, hogy nektek milyen rálátásokat nyílik odaátrol, de én sehogy sem találok semmit, ahol mindkét hajó elférne.

– Sebj – vágta rá a mindvégig Ace és Akane közt álló Moe közömbösen, egyedül Teleia tartott Caminnal. – Ki mondta, hogy csak egyre kell leszállnunk mindkettővel? Ott van is két leszállóhely, egész közel egymáshoz – közben az egyik, a közelben tornyosuló wroshyr fára mutatott.

S azok csakugyan tökéletesnek bizonyultak. Közelségük miatt alig pár perc volt az átjárás, ráadásul mindössze két szem klónt véltek felfedezni a közelben, kizárt, hogy ennyi elől ne tudnák elrejtteni kilétüket, s rövidesen sikerrel vették a leszállás nem túl vészes akadályát és már csak ki kellett volna szállniuk úralkalmatosságaikból, de Rence csak nem bírt felülkerekedni Kashyyk őshonos népe iránt mélyen gyökerező bizalmatlanságán.

– Én ugyan ki nem szállok.

– Ne csináld már, nem fogják ellopni. A vukikat nem is érdeklik az ilyesfajta ócskavasak – győzködte Ace rendületlenül.

– Tudod, én is jártam itt korábban, úgy három évvel ezelőtt. A szép új „teljességgel” tisztességes úton szerzett HWK-290-es szerény bárkámmal. Amint leszálltam, megindultam, hogy elvégezzem az éppen itt akadó teendőimet és mikor másnap visszajöttem, már nem volt ott. Nem, kizárt, hogy egy percre is kidugjam innen a fejemet.

– Én sem – vágta rá Moe. – Utálom ezeket a szőrösömókat. Különb is, a ti barátotok, a ti dolgokat beszervezni. Mi megvárjuk.

– Ahogy gondoljátok – felelte Ace, bár már sejtette, miért is akarnak ennyire kettesben maradni, közben Akane is rábólintott.

– Négyen is elegenden leszünk.

– Hárman – vágta rá Camin a túloldalról. – Én is maradok, jó lenne, ha továbbra is két hajónk maradna.

– Ez nevetséges – csattant fel a tőle alig néhány méterre álló Teleia.

– Mint mondtam, maradok – vágta rá az egykori fogatversenyző haragosan. Igazság szerint egy csöppet sem tartott az esetleges rablástól. Sokkal inkább azt remélte, szíve választottja megelégteli Rence társaságát és bármennyire is hiú ábránd ez részéről, a karjai közé rohan.

A fiatal dathomiri kénytelen volt egyedül nekivágni a rengetegnek.

2.

Az időközben megbeszélte találkozási pont felé haladva meglepetten tapasztalta, hogy az égvilágon senki sem mutatott iránta különösebb érdeklődést. A hatalmas fa törzsénél megpihenő vukik még csak felé sem pillantottak, csupán búsan néztek alá a talajra.

A mellette elsuhanó két és fél méteres bundahegyeken sem látszódott, hogy egyáltalán észrevették volna. Pedig észrevették, hiszen nem egy ki is kerülte útközben, egyszerűen csak nem érdekelte őket a jelenléte. Ahogyan látszólag semmi más sem.

Az ifjú Jedi ugyan nem volt túl jártas más fajok kultúrájában, de azt még ő is tisztán látta, hogy nem így néz ki egy virágzó, jólétben élő, boldog társadalom. Sokkal inkább egy elkeseredett, elnyomás alatt álló nép ábrázata volt ez, de ekkor kénytelen volt félbeszakítani elmélkedését.

Ugyanis egy rohamosztaggal találta szembe magát.

Szívverése felgyorsult, kitágultak a pupillái és görcsösen összeszorult az ökle, ahogyan az egyenesen előtte álló klón felmérte sisakján keresztül is hátborzongató tekintetével. S Teleia már kész volt rá, hogy egy Erő-lökéssel lerepítse a hatalmas fa törzsén kígyózó körkörös állványról, ám a tőle alig néhány méterre ülő vukik haragos morgása szakította félbe mindkettejüket.

Legnagyobb meglepetésére a rohamosztagos nemes egyszerűséggel kikerülte őt és folytatta járőrözését. A Birodalomnak ugyan nem akadt sok félnivalója Kashyyyk népétől, de a kérdéses katona nem saccolt magának túl sok túlélési esélyt egy esetleges konfliktus bekövetkezésekor.

Néhány perc elteltével végtére is rátalált a találkozási ponttól jócskán elkeveredő társaira, akik néhány helybélivel folytattak egy számára teljességgel érthetetlen beszélgetést, shyiiwookul. Közülük is a középen álló, robosztus testalkatú vuki tűnt ki a legjobban. Történetesen ő volt Rohrvokhra, a bolygó e parányi részét az ellenőrzése alatt tartó Tarua törzs vezére.

– Értsétek meg, segítenetek kell rajtunk – hangzott el a mondat a kérdéses vuki szájából a fentebb említett nyelven, Teleiának csak érthetetlen morgások és hörgések zörejét sikerült leszűrnie belőle.

De úgy látta, Ace és Akane tökéletesen értették az elhangzottakat.

– Nem tehetjük, öngyilkosság – felelte Akane Basic nyelven. A vukik értették, de nem beszéltek a közös nyelvet, így legalább ifjú tanítványának is átjött valami a beszélgetésből. - A Birodalom ellen esélyetek sincs, nem számít, hogy segítünk-e vagy sem. Egy világra már szenvedést hoztunk, nem követjük el még egyszer ugyanezt a hibát.

Ekkor Rohrvokhra mélyen felsóhajtott és körülnézett a tájon, ismét felmérve a hosszú évek óta sanyargatásban tartott népet.

– Inkább a halál, mint a szolgaság.

Mindhárman csalódottan csóválták a fejüket ennek hallatán, hiszen Teleiának nem volt nehéz kikövetkeztetni az elhangzott morgássor jelentését társai reakciói alapján, majd gyorsított léptei ütemén, nehogy lemaradjon az időközben sebesen elviharzó párostól.

– Hova is megyünk? – kérdezte a fiatal dathomiri kíváncsian tíz perc gyaloglás után. – Azt mondtátok, itt él pár száz méterre a tőlünk.

– Igen, de arrafelé – felelte Ace, miközben a mélységbe mutatott jobb kezével, ahol gyakorlatilag vak sötét volt a hatalmas fák árnyainak köszönhetően.

– Én nem értem, miért akarna bárki is éveken át ott lent rostokolni?

– Mert úgy érzi, kudarcot vallott – ekkor egy jókora, szintén fából készült és kötelekkel tartott liftszerűséghez érkeztek. Akane és Ace teljes magabiztossággal léptek fel rá, viszont

Teleia csak némi unszolás és a türelmetlenkedő vukik nyomatékos hatására volt hajlandó rámenni a számára mindennek, csak nem biztonságosnak tűnő szerkezetre.

A két helybéli meg sem várta, amíg jelt adnak az indulásra, azonnal megkezdték a középkori állapotokat idéző felvonó leeresztését, s az meglepően gyorsan ereszkedett alá a magasból, egyenesen a Kashyyyk ködös talaja felé. A nappali világosság fokozatosan, méterről-méterre vált éjszakai homállyá kíváncsi szemek óvatos tekintete előtt.

Végül elérték a talajszintet.

Azonban elmaradt a lent álló helybéliek üdvözlése, vagy elismerésszerű bólintása, amiért ilyen kis lények, mint ők ide mernek merészkedni. Ugyanis egyetlen vuki sem tartózkodott ott, legalábbis nem életben. Hőseink meglepetten mérték fel a sötét völgy ködös rengetegét pillantásaikkal, amikor is Ace törte meg az idő közben kibontakozó csendet.

– Nézzétek! – közben egy, a felismerhetetlenségig szétszaggatott szőrös élőlény maradványaira mutatott.

– Kinrathok lettek volna? – vetette fel zavartan Akane.

– Minden bizonnyal – vágta rá Ace. – Nem sok minden más él erre felé, ami elbír egy vukival.

– Azok meg mik? – értetlenkedett Teleia.

– Nagy, nyálkás, undorító, pókszerű dögök. Amik idelent egész nap arra várnak, hogy felfalhassanak. Akárcsak ezt a két szerencsétlent.

– Még csak az egyiküket – állapította meg Teleia a talajon dél felé húzódó vérfoltokra és a sárban lévő nyomokra pillantva. – Az egyiküket letámadták, védekezett, de alulmaradt. A másik megsebesült, de sikerült kerekelt oldania. Ugye mi nem délnek akarunk menni?

– De – vágta rá a klón.

Enyhe szellő suhant el vállai felett, ahogyan már fél órája baktattak előre a ködös félhomályban. Egyedül Akane mentesült ezek hatása alól, számára sajnos teljesen mindegy volt már, milyen fényviszonyok is uralkodnak.

– Állj! – mondta Ace határozottan, mégis szinte alig hallhatóan és közben leguggolt egy különös zörej, de leginkább egy baljós megérzés hallatán, amit tapasztalata és korábbi élményei határoztak meg leginkább, elvégre a két Jedi semmit sem érzékelt.

S csakugyan annak bizonyult.

Egy teljes percen át tartó néma csend és fülelés után már jómaga is meguntta ezt és felszólalt hibája elismeréseképp.

– Nem érdekes, nincs ott semmi – amint a mondat végére ért, egy dühödt kinrath vetette magát közéjük látszólag a semmiből és egyenesen a fénykardját előrántó Teleiára érkezett, egy szempillantás alatt kiütve azt apró kezéből.

Ott helyben ki is oltotta volna az életét, ha nem hasítja keresztül koponyáját Ace sugárvetőjének egyetlen jól irányzott lézernyalábja. A lány már épp feltápászkodott volna, amikor is újabb három fenevad rontott közéjük. Az első egyenesen Akane felé rugaszkodott el, aki egy erőlkéssel felelt a fenyegetésre. De nem volt elég ereje ahhoz, hogy hátrarepítse, éppen csak feltartani tudta a robosztus bestiát és kérdéses volt, hogy mennyi ideig képes rá.

Egyedül Ace segítségére számíthatott, de jómaga is viaskodott egyikükkel, s nem állt valami rózsásan, ráadásul Teleiát ismételten a földre kényszerítette a harmadik, de a lánynak

sikerült az utolsó pillanatban elérnie fényzabalyját és habozás nélkül keresztüldöfte az állaton, s ekkor a legváratlanabb dolog következett.

Szétszaladtak a fenevadak.

3.

– Már ideje lenne, hogy visszaérjenek – törte meg Moe a legalább háromnegyed órája tartó csendet. Valahogy nem igazán nyűgözte le Rence társasága, aki viszont meglehetősen zavarban volt. Úgy érezte, itt az alkalom, ezen áll vagy bukik a Caminnal folytatott valóságos hidegháborúja a nő kegyeiért, mégsem tudta, mivel is próbálkozzon.

De csakhamar megemberelte magát.

– Valóban, de nézd a jó oldalát – ekkor meglepően kedvesre váltotta hangnemét. – Addig is kettesben vagyunk – a nő viszont szemmel láthatóan zavarba jött ennek hallatán, jól értette a célzást.

– Rence, tudod, hogy kedvellek, helyes vagy meg minden, de Camin... nos, hogy is mondjam – próbált felülkerekedni érzelmein, de minden fáradozás ellenére a torkán akadt a szó.

– Értem – sóhajtott fel Rance búslakodva.

Győzött a jobbik – visszhangzott a férfi gondolataiban.

Eközben a galaxis legmázlistább golyófogója már kezdte unni a várakozást. Kényelmes székében ülve mérte fel a számára nem túl káprázatos tájat szemeivel, már legalább századjára.

Úgy vélte, ha ez még legalább harminc percen át így folytatódik, olyan szintem fog az agyába égni környezete, hogy még nyugdíjas korában is könnyedén panorámaképet készíthet majd egy mezei íróeszköz segítségével, de szerencsére koránt sem kellett ennyit várnia.

Léptek zöreje törte meg a csendet a nem épp véletlenül lenyitva hagyott rámpa fémes felületén, úgy tűnt, mégis csak karjai közé siet kedvese. Camin azonnal felugrott és felsietett, gyorsan kinyitotta a közéjük álló utolsó akadályt, egy biztonsági okokból zárva tartott duracél ajtót és széles mosollyal az arcán hajolt ki rajta.

Csak azért, hogy Pyke mechanikus karjának érdes ökle egy szempillantás alatt a padlóra terítse.

4.

Egy szerény kunyhó sárgás fényei tűntek elő a távolból, ahogyan hőseink további negyed óra gyaloglás után az Akane által megjelölt helyhez értek. Jócskán meglepte Teleiát az előbb történt nehéz győzelmük esetének mikéntje, de azt már végképp nem értette a lány, hogy miért nem akadtak újabb látogatóik.

Hiszen számos kinrath baljós motoszkálása hallatszott már a távolból. Sőt, számos példányt pillantott meg saját szemével is útközben. Minden esetre csak némán követte mesterét a kicsiny kunyhó bejáratához, majd vele párhuzamosan állt meg előtte.

– Nem kéne kopogni? – vetette fel a kérdést türelmetlenül, fél perc elteltével. Akane viszont csak ingatta a fejét és megvárta, amíg magától kinyílik az ajtó. Érezte, hogy régi

barátja tud jelenlétükről, s adott neki egy kis időt, hogy rendbe szedhesse magát, elvégre hosszú évek óta élt már ezen a helyen egyedül.

– Üdvözetem – hallatszott az odabent tartózkodó harmincas évei közepén járó, mégis remetének tűnő férfi kedves hangja, amint elég szélesre nyílt a kérdéses ajtó ahhoz, hogy láthassák.

– Úgyszintén – felelte Akane enyhén lehajtva fejét, majd társai is követték példáját. Viszont minden további gesztus elmaradt, nem tudták szívesen látja-e őket jelenleg egykori útítársuk. Teleiát igencsak meglepte a vékony, nem túl izmos ember látványa, eleinte nem is értette, hogy mégis hogyan lehetne a segítségükre ez különös szerzet. Ekkor azonban megakadtak szemei egy, a köpenye alatti övre csatolt fénykard fényes markolatán.

Most már mindent értett.

– És mi szél fúj erre benneteket? – tette fel a kérdést Akane egykori társa, akivel számos közös bevetése volt a Klónok Háborújának idején. Többek között aznap is ott volt, Geonosis planétáján.

– A segítségedre van szükségünk – felelte a twi'lek, ekkor szúróssá változott a férfi eddig kedves tekintete.

– Nézd, nem ülhetsz itt örökké, te nem tudod, mi zajlik odakint – szólalt fel Ace.

– A Jedi Rendnek vége, most már mindenki csak az életéért küzd. És minek küzdenék, ha van egy rejtékhelyem?

– Ez esetben nagyon megeríte idejöttünk – csattant fel Teleia, a férfi értetlenül eresztette felé barna szemeinek keserű tekintetét, eddig szinte észre sem vette.

– Ő Teleia, a tanítványom – tette hozzá Akane, elég jól ismerték egymást ahhoz, hogy előre tudják egymás mondandóját. Ekkor a férfi arcának éles vonásai ismételten kedvessé váltak és a dathomiri felé nyújtotta kezét.

– Bocsáss meg, még be sem mutatkoztam. Sigil vagyok, Jedi lovag voltam, akárcsak a mestered. És igazság szerint jó párszor megmentettem már az életét – ekkor Akane felé fordult. – Szóval ezért kellek? Faragjak belőle Jedit?

– A Jedi Rendnek még nincs vége. Egészen addig, amíg itt vagyunk és gondoskodunk a következő generációról, van remény. De én vak vagyok, koránt sem tudom bevezetni mindenbe. Szükségünk van a segítségedre.

– Ráadásul jól jönne még egy fénykard – tette hozzá Ace. Sigil a padlóra eresztette a tekintetét és mély gondolkodásba kezdett, majd egy görcsös nyelést és mély sóhajtást követően nézett farkasszemet Akane egykoron zöld szemeinek üres tekintetével.

– Mikor indulunk?

– Amint lehet – vágta rá Ace türelmetlenül, nem hagyta nyugodni a gondolat, hogy esetleg rosszul is elsülhetett valami a távollétükben, mint mindig.

– Nincs túl sok mindenem itt, szóval ez estben induljunk is. Egyébként fénykard ügyben nem kell aggódni, jómagam kettővel rendelkezem. Legalább is rendelkeztem – ekkor lecsatolta övéről egyik kardját és Akane felé nyújtotta azt, aki hálálkodva vette el érdes jobb kezéből, melyen egy mély vágás hege húzódott alkarjáig.

– Az honnan van? – vette észre Teleia a heget.

- Egy másik életből, kishölgy. – mosolygott rá a férfi kedvesen.
- De ez... - kezdte az ifjú padawan, ám mestere arckifejezésére nézve megértette, hogy talán szerencsésebb lenne nem tudakolózni a sérülés eredetét illetően – semmi.
- Akkor azt javaslom, induljunk... - kezdte Akane, ám hirtelen összegörnyedt, és elfojtottan felnyögött. Ace azonnal mellette termett, és hátára tette a kezét, ezáltal próbálva megnyugtítani.
- Mi a baj? – kérdezte aggodalmasan.
- Az Erő háborog, barátom. – felelt a kérdésre Sigil – Valami rettenetes dolog történt a felszínen.

Rence gondolataiba merülve bámult kifelé a pilótafülkéje ablakán. Furcsán érezte magát: most, hogy kiderült, Moe szíve kihez húz, kissé csalódott volt, ám egyúttal meg is nyugodott. Jobban belegondolva, fogalma sem volt, mihez kezdett volna egy bensőséges kapcsolattal. Talán ő járt jobban – mosolyodott el, ám nem volt teljesen vidám.

Az elé táruló táj kárpótolhatta volna: minden ellenérzését félretéve, amit a bolygó iránt táplált, el kellett ismernie, hogy a gigantikus, túlméretezet fák lombjain át érkező szűrt napfény, ami a törzsekre épített várost, és közte terjengő zöldes párát világította meg, felettébb impozáns látványt nyújtott.

Leszámítva az egyik sugárúton gyülekező fehér páncélos egyedeket. A csempész nagyon meresztette a szemét, hogy láthassa, szimplán gyakorlatoznak, vagy a hajókat készülnek ellenőrizni. Nem tudhatta, így a biztonság kedvéért rájuk állította az automata lézerágyukat, valamint tájékoztatta Camint a komon keresztül, aki minden akadékoskodás nélkül fogadta a hírt, és cselekedett is. Ez üdítő újdonság volt.

A rohamosztagosok egyre többen lettek, és egyre inkább szétszóródtak a függő városban. Rence érezte azt a kellemetlen bizsergést a tarkóján, ami általában arra készítette, hogy hagyjon itt mindent, és azonnal tűnjön el az adott bolygó közeléből is. Most azonban semmi ilyet nem tehetett, hiszen társai továbbra is távol voltak.

Társai... nem igazán hitte, hogy azután, ami a Birodalommal történt, ismét bajtársakra lel. Eddig igazán bele sem gondolt, mennyire hozzánőttek ezek az emberek – és egyebek. Talán még Camin életéért is adott volna pár lyukas kreditet, ez pedig nagy szó volt.

A rohamosztagosok immár jelentős tömeget értek el. Semmiféle jó kilátással nem kecsegtetett a helyzet, a csempész pedig magában szuggerálta távol járó társait, hogy szedjék jobban a lábukat, mielőtt baj lesz.

Alig egy pillanat múltán, olyasmi történt a sugárúton, amire egyáltalán nem számított.

Pyke némán, minden további nélkül állította a rohamosztagosokra az ágyukat. Nem volt oka idevonzani Thrin társait, hiszen nem érdekelték: csak a Jedi.

Ő pedig nem tartózkodott semelyik hajón, ezt már rég tudta. Láta elmenni őket, de biztos volt abban, hogy visszatérnek. Ha nem önszántukból... akkor némi ösztökélést kell bevetnie.

Erre a célra tartogatta a pilótát. Ha megérzi, hogy az egyik barátja bajban van, a Jedi biztos rögtön idesiet. És, a jelenleg mögötte, ájultan heverő Camin bajban lesz. Tesz róla – fogadta meg, majd végigsimított az övére akasztott fénykardon.

Apró hangok ütötték meg a fülét, amelyeket más nem biztos, hogy észlelt volna. Sejtette, hogy a pilóta ébredezik, és csendesen próbálja ráfogni a fegyverét. De vajon mennyi idejébe telik, hogy észlelje, meg van kötözve?

Az elfojtott káromkodás, ami felcsendült, arra utalt, hogy pontosan ennyi idejébe telt.

– Üdvözlét. – biccentett oda neki a fejedvadász. – Fejlődtél. Már nem vagy olyan sokáig kába.

– Mi a fenét akarsz? – mordult fel Camin dühösen.

– Tőled semmit. Mindössze segíteni fogsz, hogy megöljem a Jedit. – felelte teljes nyugalommal a harcos, arcán látszott, hogy teljesen elkötelezett a megszállottsága tárgyának meggyilkolása felé.

– Nem hinném. – köpte nem kevés indulattal a hangjában Thrin.

– Mindegy, mit hiszel. Amit elérek a segítségeddel, csak az számít. – a fejedvadász teljesen érdektelen nyugalma idegtépő és ingerlő volt.

– Ha a segítségem kel, inkább lőj le. – vetette oda foghegyről a pilóta. Kedvelte ugyan az életét, de nem óhajtott árulóvá válni két okból sem. Egyrészt, túl sok mindenem keresztülmentek ahhoz, hogy efféle aljasságot tegyen, másrészt... Moe gyűlölte az árulókat. Camin mindig sejtette, hogy egyszer a nők okozzák a vesztét.

– Nincs szükségem más segítségre, mint a fájdalomdra... - lépett elé a fejedvadász, és aktiválta fénykardját.

Ebben a pillanatban csatazaj szűrődött be kintről. Ez szakította félbe Pyke-ot minden tevékenységében, majd az ablakhoz lépett, hogy felmérhesse a körülmények változását.

– Örültek... - bökte ki végül, és arcán látszott, hogy meglepődött. A kinti látvány nem mindennapi volt.

Egy érző teremtmény, ha elnyomják, és megcsonkítják a büszkeségét, sokféleképp reagálhat. Fellázadhat és erővel próbálkozhat visszavenni mindazt, ami az övé volt, ezzel esetleg kockáztatva, hogy nem éli túl a küzdelmet. Vagy alávetetheti az akarát az erősebbnek, és tűrheti, amit vele tesznek.

De nem művelheti ezt örökké – pörögtek a gondolatok a fiatal, mindössze százkét éves vuki agyában. Az ő népe túl sokáig feküdt. Egy nemzetség, ami mindig szabad, hatalmas lényekből állt, akiknek talán a legerősebb becsületük és büszkeségük volt a galaxisban, a birodalom pár éve alatt mintha teljesen elfelejtett volna küzdeni.

Pedig régen micsoda idők voltak! A nagy, törzsi összecsapások, a bátorság és elszántság próbájaként történő lemerészkedés a bolygó felszínére... a hősiesség helytállás a klónháborúban, ahol megannyi legenda született...

De ennek mind vége. Mára csak a régi történetek maradtak, azok is kifakultak. De itt az ideje feltámadni. Mindenki dühös. Mindenki feszült. Mindössze egy szikra kell, hogy lángra kapjon az elnyomottak dühe.

A „Szégyenmenet” épp alkalmas volt erre. Ezt a rohamosztigosok által elkeresztelt eseményt a vukik szinte minden nap elszenvedték: a páncélosok kisorjáztak, és ellenőrzés címén végigrohogták és káromolták az összes szolgát, aki csak eléjük került. A testi fenyítéstől sem riadtak vissza a szórakozásuk érdekében. De több ilyen nem lesz.

Egy hangos rohamosztagos hahotázva haladt el mellette, és erősen a lábába rúgott. A fiatal vuki kivillantotta az agyaráit – vége az elnyomásnak.

Olyan hirtelen ugrott fel, hogy senkinek nem volt ideje reagálni a birodalmiak közül: egy nagy csapással a földre vitte az előbbi páncélost, majd mellére lépve megragadta karjait, és egy erős rántással kitepte mindkettőt.

Az esemény brutalitásától pár katona sokkot kapott, a többi pedig inkább attól, ahogy a vuki, bajtársuk karjait használva fegyverként, támadásra indult ellenük, még hozzá eredményesen. A meglepetés erejével felvértezve hamar legyőzte a megmaradt rohamosztagosokat.

A többi teremtmény mereven nézte... de izmaik már pattanásig feszültek. Mindegyik készen állt, hogy megtámadja a birodalmiakat. A fiatal vuki végignézett rajtuk, majd mély torokhangon felvakkantott.

Társai egyszerre emelkedtek fel, és indultak a harcba. Talán az utolsó harcukba ebben az életben. Elég volt az elnyomásból.

5.

Ahogy a fából készült lift visszaemelkedett a város szintjére, Akane és társai azonnal ráébredhettek, mi okozta a zavart az Erőben: az egész település vöröses színben játszott, a levegőben égett hús és szőr szaga terjengett, halálsikolyok, és elkínzott üvöltések hallatszottak mindenfelől.

- A vukik fellázadtak – állapította meg Ace kesernyés hangon.
- Valóban. – biccentett Akane.
- Akkor segítenünk kell nekik! – vetette közbe Teleia azonnal.
- Nem. Visszamegyünk a hajónkhoz és elmegyünk. – hűtötte le a twi'lek.
- De miért, mester? Jedik vagyunk nem igaz? Az a dolgunk, hogy...
- Hogy kövessük az Erő akaratát, ifjú hölgy. – vágott közbe Sigil. – Egyikünk útjának sem része, hogy felszabadítsuk ezeket a lényeket. De ha megpróbáljuk, odaveszhetünk, és ez által szabotáljuk az Erő tervét. Ezért ha nem vagy biztos az eredményben, ne próbálkozz.

- Értem...
- Tudom, hogy nehéz elfogadni. De egy Jedi életének ez is része... tudnunk kell, hol a helyünk.

- Ez viszont nem jelenti, hogy nem löhetünk szitává pár birodalmit a hajókhoz menet. – jelentette ki Ace, és előhúzta sugárvetőjét.

- Át kell küzdenünk magunkat. – biccentett Akane, és harckészültségbe helyezte magát.

Ahogy mindegyikük készen állt, elindultak a leharcolt városba, hogy mihamarabb kijuthassanak ebből a pokolból.

Ahogy a csata megkezdődött, Moe elhagyta a hajót, hogy megnézhesse, mi a helyzet Caminnal. Egyikük sem akart belekeveredni a harcba, így Rence jobbnak látta, ha elkezdik melegíteni a motorokat. Ezért szólt a nőnek, hogy a pilóta agyába is ültesse el ezt az elvet.

Az első lövések messziről jöttek. A vukik vad támadásai meglepték a birodalmiakat, így azok csak késve eszméltek rá, hogy most az életük a tét. De amint ez megtörtént, a szőrös óriások reményei szertefoszlottak: puszta kézzel a lézerfegyverek ellen esélyük sem volt.

A rohamosztigosok talán úgy dönthettek, hogy példát statuálnak, ugyanis egy idő után mindenre lőttek, ami csak mozdult. A vukik elkeseredetten küzdöttek, de mindössze kevés katonát sikerült magukkal rántaniuk a halálba. De nem adták fel.

Holden komlinkje hirtelen megszólalt. A férfi azonnal fogadta a hívást, amely úgy tűnt, ezúttal tényleg fontos.

– Rence, baj van! Gyere ide! Azonnal! – Moe hangja ennyit közölt mindössze. A csempész tanakodni kezdett: tényleg fontosnak hangzik... de hagyja itt a hajóját?

Végül mégis felállt és lerohant a rámpán. *Ugyan ki lopna hajót egy csata kellős közepén?* – tette fel magának a költői kérdést, ahogy próbált anélkül orientálódni a csata helyszínén, hogy maga is tűzpárbajba keveredne. Mivel többé-kevésbé sikerrel járt – csak pár szenesre lőtt mellü birodalmi hullát hagyott maga után –, hamar eljutott a másik leszállóplatform közelébe, és az ott a szeme elé táruló kép kezdte meggyőzni arról, hogy az utóbbi idők egyik legrosszabb napjával áll szemben.

A Pyke nevű fejdázó állt ott, mellette Camin feszegette kötelékeit, Moe pedig egy lézerpisztolyt irányzott a harcos mellének, ám mindketten tudták, hogy kevés esélye volna eltalálni a célt.

Holden természetesen azonnal kapcsolta, előrántotta fegyverét, és két lövést adott le Horronra, mielőtt az észrevehette volna. Azonban terve nem vált be: a férfi, a kezében villanó fénykarddal félreacsapta a sugárnyalábokat, amelyek a fák törzsébe vágódtak, vajmi kevés kárt okozva.

- Egyikőtök sem érdekel. A Jedit akarom.
- Eszednél vagy? Nézz már körül! – vágta rá Moe. – A birodalmiak szétlövik a várost körülöttünk.
- Nem fognak zavarni. Parancsot kaptak, hogy ne tegyék.
- Kitől... - készült a dühödt visszavágásra a nő, ám a fejdázó arckifejezése meglepően ékesen szólt. – A Birodalomnak dolgozol.
- Temporálisan. A céloom el akarom érní, bármi legyen az ára.
- Nem fog sikerülni. – vetette oda Rence, miközben továbbra is az ellenfél mellkasára célzott.
- Egy kis gyakorlás végül is nem árthat meg... - vigyorodott el Pyke, és megpörgette fénykardját.

Ace és kis csapata meglehetősen nagy nehézségekbe ütköztek, ahogy megpróbálták átküzdeni magukat a széttépett városon. A vukik nem igazán foglalkoztak velük: lekötötte őket a páncélosok felkoncolása, a lehető leghősiesebb, legbrutálisabb és legegyszerűbb módok valamelyikén. Ám még állati erejükkel sem volt esélyük hosszú távon.

Nem úgy a rohamosztigosoknak, akik dühükben már mindenre lőttek, ami csak mozdult – nem a legjobb katonák lehettek, hisz a tűzvonalba került társaik ugyanolyan egyszerűen kaphattak tőlük fejlövést, mint bárki más. Ebből adódóan természetesen hőseinket is azonnal megtámadták, mielőtt azok a közelükbe értek.

Akane ismét lenyűgöző teljesítményt nyújtott, mozdulatai szinte megnyugtatóan hatottak a szem számára, kecsesen, légiessen forgatta a kardját, és egy ártatlan, felsőbbrendű lénynek tűnt még akkor is, ha épp széthasított pár fehér páncélos alakot.

Sigil pontosan ennek az ellentétéként cselekedett: mozdulatai nagyok és erőt sugárzóak voltak, és bár látszott a fegyverfogásán, hogy több penge használatához szokott, ez szinte semmit sem változtatott a tényen, hogy egyszerűen lehetetlen volt életben maradnia egy ellenfélnek vele szemben. Fénykardja vadul pörgött, és szinte meglepően gyorsan vette el bárki életét, aki a használóéra tört volna.

Teleia igyekezett a saját védelmére ügyelni, ám nem mehetett el szó nélkül a két fenomén technikája mellett. Ezek hát a Jedik, ha ténylegesen harcra kerül a sor? Ahogy a két mestert figyelte, bosszantóan kevésnek érezte magát, főleg ha eszébe ötlött, hogy az Eröbeni jártassága sincs szinte sehol az övékhez képest. De igyekezett harcolni, és látta is magán a javulást. Valamint... ha mostantól ez a két mester tanítja, esélye van, hogy tényleg nagy Jedivé válhasson.

– A harc nem tesz naggyá – szólalt meg hirtelen Akane, tanítványa gondolataira reflektálva. – Jediként nem hihetsz ilyeneket.

– Akkor mi az, ami azzá tesz?

– A tetteid és döntéseid összessége. Maga a cselekedet, bármilyen legyen, semmit nem ér, ha nem támasztja alá az ok és az értelem. Ez az ok és értelem az, amitől valóban hatalmassá érhet valaki.

– Értem... - biccentett Teleia, és meg is állt egy pillanatra, hogy elemezze a hallottakat. Ace ekkor érezte szükségét, hogy elrántsa egy kósza lézersugár útjából, ami minden bizonnyal lyukat égetett volna a testébe.

– Ez mind szép, jó és igaz – kezdte, és lelőtte a támadót, aki végezni akart a lánnyal. – De az is előnyös lenne, ha túlélnék a hajóig! A harcra figyeljete! – utasította társait, majd fedezék mögé vetődött.

Ace fényesen tudta bizonyítani, hogy miért tartották számon Jango Fettet kora egyik legjobb harcosaként: habár nem rendelkezett ugyanazokkal a harci képességekkel, és tapasztalatokkal, az övéi voltak a gének. Fettnek pedig a vérében volt a harc, mint minden mandalorinak, aki nem hagyta hátra örökségét.

Ace célzott és lőtt, időközben pedig a csoport élére keveredett, hogy a messzi fenyegetéseket leszedhesse puskájával. Olyan volt ez, mint a régi időkben. Társai számítottak rá, ő pedig küzdött értük, megvédve őket, és tudta, hogy ők is ugyanezt teszik.

A Jedik javarészt védekeztek, inkább ő volt a támadó. De ez érthető volt annak fényében, hogy őt nem kötötte semmiféle becsületkódex: ha úgy látta, hogy valaki az életükre tör, és lelőtte, nem omlott benne össze egy világ az miatt, ami történt. Mindössze harcolt tovább, mint egy katona.

Lassan haladtak előre, de mégis haladtak, habár még egy egész csatatér állt előttük, számtalan küzdő féllel. Mindenfelé vuki hullák heverték, ám kivehető volt pár rohamosztagos tetem is, ám ezek vagy ritkák voltak, vagy maguk alá temették őket a szőrös testek. A véres tömegmészárlás a lemenő napok és a lézerek okozta tüzek vörös fényében derengett.

A lombokkal tarkított égen hirtelen árnyak jelentek meg. *TIE vadászgépek* – ébredt rá Ace, amint jobban is kivette az alakjukat. Valami baj van, hiszen ezek rövidtávú masinák, a

közelben pedig nem látott akkora hangárt, amibe egy egész század belefért volna. Egy csillagromboló megelégette volna a zavargást, és eljött, hogy leverje?

Akárhogyan is, ez nagyon rossz jel. Előnyös lenne elhagyniuk a bolygót, mielőtt a felsőbb erők is tudomást szereznek az ittlétükről. Ennek érdekében megkétszerezte sebességét és pontosságát, a Jedik pedig felvették a ritmusát. Hamarosan felderengett előttük a két platform, igaz messze voltak, de úgy tűnt, legalább a csata nem ér el hozzájuk.

– Valami baj van. – jelentette ki hirtelen Akane. – Moe és a többiek bajban vannak. Érzem.

– Akkor siessünk! Ha ők bajba kerülnek, akkor általában nyakig.

A baj csakugyan nagy volt, ahogyan azt Rence, és Moe is észlelte. Pyke képzett harcos volt, nem valaki, aki csak a levegőbe beszél: szavait tettekkel támasztotta alá, még hozzá jól kivitelezett manőverekkel, amelyek hosszú távon biztosan megrövidítették a páros életét.

Rence hosszú idők óta először hasznát látta elit kiképzésének: tudta, hogy nem mehet közel, így állandóan távolságot kellett teremtenie, miközben eleresztett pár lövést is, hogy a fejedelmét sakkban tarthassa.

Moe távol maradt, és onnan tüzelt néhányat, miközben megkísérelte eloldozni Camint, hogy ezáltal több esélyük lehessen ebben a csatában. Bár a pilóta talán nem képviselt akkora harci értéket, mint kellett volna.

Holden kezdett fáradni, és már az adrenalin adta energialöket is elfelé párolgott, ahogy párszor a teste közvetlen közelében érezte az energiapenge forróságát. Már nem tarthatja magát sokáig.

Hirtelen a csata hangjai közelebb kerültek, majd néhány rohamosztagos teste hullott a leszállóplatformra, aztán a nyomukban megjelent Ace, Akane, Teleia és egy ismeretlen férfi.

– Végre, Jedi. – horkant fel Pyke. – Kezdtem megenni a játszadozást a barátaiddal.

Akane kettejük közé szökött, és fénykardját a fejedelmére szegezte.

– Add meg magad, és elmegyünk. Senkinek nem esik baja.

Pyke nem felelt, mindössze megpörgette kardját, végül a hegyével a nő melle felé célzott vele. Egyértelmű, néma válasz volt ez.

– Hagyjatok rám. – kérte a twi'lek a társait, akik azonnal elhárították mellőlük – bár rossz érzéssel, de Ace is. Eközben a rohamosztagosok kezdtek ráeszmélni a jelenlétükre, és egyre inkább megközelítették a platformot.

– Meg kell szerezniük a hajómat! – csattant fel hirtelen Rence, majd elindult az úton, amelyen Camin követte – ugyanis ő állt legközelebb. A pilóta visszaszólt Moe-nak, hogy kezdje melegíteni a motorokat, hogy mielőbb eltűnhessenek innen. Ezt követően a két férfi – két talán már csak egykori rivális – fegyvereit előrántva indult el a másik platform felé.

– Veletek megyek! – jelentette ki Sigil, és odaszökött a pároshoz, mikor Teleia hangja ütötte meg a fülét.

– Én meg veled!

– Nem, ifjú hölgy! – szólt vissza a Jedi a csatazajt túlharsogva. – Szerintem a militarista barátunknak jobban kellene a segítséged.

És csakugyan: Ace szorgalmasan lőtt a rohamosztagosok közé fegyveréből, miközben próbálta elbarikádozni a platform legalább egy bejáratát, hogy nyugodt küzdelmet biztosítson Akane számára. Ám mivel egyedül volt, így ez meglehetősen nehéz feladatnak tűnt.

Teleia megfeddte magát figyelmetlenségéért, majd odarohant, hogy segíthessen. Eközben a fénykardjaikat egymásra szegező harcosok megkezdték párbajukat.

6.

A plazmapengék fülsértő hangorkánt elszabadítva ütköztek össze, és vetettek szikrát a küzdőkre. Majd szétváltak, csak hogy újra megtehessék az előbbi mozdulatsort. Pyke mechanikus izomerőt biztosító karja és harci képzettsége feszült egy felkészült Jedi hatalmának.

A kívülállók nehezen követhették, amit műveltek, mozdulataik túlságosan gyorsan váltakoztak, és keveredtek össze az előzőkkel. Akane mintha táncolt volna egy muzsika ritmusára, amit csak ő hallhat. Pyke megpróbálta megszorogatni, de tudása, akármilyen nagy és kiterjed is volt, nem ért fel az Erővel.

Az ütésváltások egyre hosszabbak és nehezebbek lettek, és a nő előnye egyre inkább kicsúcsosodott. A fejdadás kezdte érezni, hogy nem valószínű, hogy ebből a harcból ő kerül ki győztesen. De már nem érdekelte. Csak a bosszú lebegett a szeme előtt, olyan csőlátást biztosítva, amely egy párbajban mindig káros hatásokkal jár...

Sigil gyorsan a csapat élére állt, és mivel épp egy csata kellős közepén tartózkodtak, sem Rence, sem Camin nem kérdőjelezte meg ennek létjogosultságát. Különbösen is: a Jedi úgy tisztította előttük az utat, ahogyan az meg volt írva: nagyon hamar felértek a sugárútra, ahol azonban nem várt meglepetéssel találták szembe magukat.

A két pisztolyhős kissé lemaradt, hogy fedezéket keressenek a rájuk zúduló lövedékek zápora elől, ám Sigil továbbhaladt, hiszen egyszerűen elkerülhette, vagy félreüthette a vörös nyalábokat.

Hirtelen egy rajnyi TIE vadász repült el felettük, és zöld villanások keretében kettészakították a sugárutat, gyakorlatilag elvágva a második leszállóplatformot a városról. Rence és Camin nem juthattak át a szétlőtt – és épp lángba boruló – úton, ugyanis a lyuk túl széles volt ahhoz, hogy átkelhessenek rajta.

- A hajóm! – mordult fel Rence és felugrott. – Most hogy érjük el?!
 - Most már sehogy! – ordított rá Camin, és megpróbálta visszarángatni a fedezék mögé.
- A Jedi majd vigyáz rá! Vissza kell mennünk a másik hajóhoz!

Rence nem mozdult, ám ekkor hirtelen hatalmas fájdalom hasított a jobb combjába. Felesleges lett volna odanéznie, tudta, hogy meglőtték. A gyors és intenzív égető kín mindig ugyanolyan volt. Lábaiból elszállt az erő, így a fapadlózatra esett.

- A francba már! – fakadt ki a pilóta, miközben felnyalábolta a csempészt. – Gyerünk, lusta úrparaszt, mennünk kell! – bízta cselekvésre szelíden, ahogy ő maga megindult a testtel a vállán a másik hajó felé.

A párbaj végül rövidebbnek bizonyult, mint Pyke hitte volna. Pontosan tudta, hol rontott el mindent, ám nem tudott ellene tenni. Ahogy a Jedi csellel rávette, hogy lent blokkoljon, holott a nő csapása nem arról jött, előre látta, hogy veszített.

Fénykardja két darabban hullott a leszállóplatformra, mechanikus és igazi alkarjával együtt. Micsoda lenyűgöző módja valaki harcképtelenné tételének. Azonban a következő logikus lépést hiába várta: a Jedi ahelyett, hogy halálra sújtotta volna, kikapcsolta kardját.

- Mi a fene ez? – kérdezte dühösen.
- A harcnak vége. Veszítettél. De nem szükséges, hogy megöljelek.
- Az apámat mégis megölted! Fejezd be ezúttal is rendesen!
- Nem. Élj. És feledd el a bosszút. – sóhajtott fel Akane, majd övére akasztotta kardját.

Pyke hisztérikusan felüvöltött, és elkeseredett végső rohamra indult. Bár már inkább volt komikus, mint félelmetes, ahogy karjai nélkül rohan egy vak twi'lek ellen, a Jediből mégis kiváltott egy érzést: a szánalmat.

Felkészült, hogy erőszak nélkül megállítsa, ám nem volt rá alkalma: lövés villant, amelynek vörös csóvája átégette a férfi fejét, egyik halántékán be, a másikon kihatolva. Tekintete üressé vált, teste élettelenül a földre hullott.

Akane teljesen megdermedt, bár tudta, mi történt. A lövést az időközben mellé érkező Ace adta le. Több ideje nem volt csodálkozni a harc végkimenetelén, ugyanis Camin is megjelent, vállán húzva a sebesült Rencet.

Ideje volt elhagyni a Kashyyykot.

7.

Mormay tábornok roppant hajója méltóságteljesen úszott az égbolton, majd egyszer csak roppant turbólézereinek éktelen lármája töltötte meg a párás levegőt, ahogyan egyik zöldes lézernyalábot indították útjára a másik után a bolygó étellel teli felszíne felé.

Mostanra már teljes biztonsággal rendelkezett el ezt a tábornok, jól tudta, hogy már nem maradt annyi a vukikból, hogy a legcsekélyebb kárt is tehessék drágaságában. S a becsapódások által keltett hatalmas robbanások védtelen nők és gyermekek élete mellett saját soraikban is járt némi veszteséggel, de ez most nem számított.

A Birodalomnak példát kellett statuálnia a lázadók ellenében.

Roppant lángoszlopok narancssárgás fényei töltötték be az egykoron zöldellő, étellel teli táj látképét és elkeseredett ordítások, halálsikolyok töltötték meg levegőjét. Valamint a wroshyr fák törzsének semmihez sem hasonlítható ropogása a tűz óceánja közepette, s azok szép lassan alázuhanak a talajra és mindegyikük becsapódásánál szinte felordított az Erő a megannyi kioltott élet hatására, s ezt Akane is érezte.

Hallotta a megannyi halálsikolyt és szenvedést, de emellett még megannyi bátor vuki harcos csatakiáltását is érezte, de már koránt sem annyiét, mint azelőtt. Ez a csata eldőlni készült. Sőt mi több, eldőlt, mielőtt elkezdődött volna. Eközben hamvak szálltak alá a magasból, a parázsló tűz végtermékének apró szemcséi borították be lekkuit, majd sodorta tovább a szél azok pereméről. S ekkor különös hangok töltötték meg elméjét.

– *Nem juthatunk ki, amíg ott van az a csillagromboló. A közelben túl sok a vadászgép...*
- visszhangoztak Sigil szavai tudatában

– *Tudom, de már semmit sem tehetünk. Eljött a mi időnk...*

– *Koránt sem mindannyiunké. Én a csillagromboló felé veszem az irányt, annyi vadászgép figyelmét vonom el, ahányét csak lehetséges.*

– *De akkor meg fogsz hal...*

– Akane, mennünk kell! – kiáltott utána Ace félbeszakítva tudati párbeszédüket, ahogyan Caminnal együtt vonszolták fel az egyre csak szitkozódó Rence-t kicsiny hajójuk rámpáján. S már mindegyikük a fedélzeten volt a twi'lek kivételével. Ő még egyszer utoljára Pyke porban és finom hamvak, valamint elszenesedett fadarabok közt heverő teste felé fordította fejét.

– *Nem kellett volna megölnünk* – áradt szét e mondat gondolataiban, bár tudta, hogy hamarosan az ő holttesteik hevernének majd a talajon, amint kereket old és újabb tervvel áll elő apja értelmetlen halálának megbosszulására.

Viszont a Jedik sosem ölnek céllal, egyedül önvédelemből tehetik meg az ilyesmit. Pyke viszont már harcképtelen volt, amikor Ace lövése keresztülhasított koponyáján. Tudta, hogy szükségszerű volt, mégsem akarta elfogadni lelkiismerete. De most nem volt idő ezen agyalni, menniük kellett, ezért egy mély sóhajtás közepette megfordult és a rámpa felé vette az irányt

S egy szempillantás alatt felsietett kicsiny hajójuk fedélzetére.

– És mi lesz a hajómmal? – hőbörgött Rence, miközben Teleia ellátta sérülését. Nagyrészt az Erő segítségével próbálta helyrehozni a szerencsés rohamosztagos lézernyalábja által okozott kárt, de azért némi kötszert is igénybe vett, már csak a formaságok kedvéért.

– Kit érdekel most a **te** hajód, fel kell szállnunk, mielőtt mind itt döglünk meg! – csattant fel Camin, miközben helyet foglalt a pilótafülkében és kezei közé kapta a botkormányt.

– Várjunk még – tette a férfi vállára a kezét Akane. – Sigilnek kell felszállnia először, hogy magára vonhassa a vadászgépek figyelmét – ugyanis ekkorra már TIE vadászok százai hagyták el Mormay tábornok csillagrombolója, a *Redeamer* hangárját, s árnyaik borították be az eget, ahogyan egyre csak pásztázták a tájat az élet bármiféle maradványa után kutatva.

– Hogy mit csinál?! – emelte fel a hangját Rence.

– Feláldozza magát, hogy mi élhessünk – felelte a twi'lek

8.

Egyik proton torpedó csapódott be a másik után Kashyyyk e kicsiny völgyének hatalmas erdejébe és egyik természetes fa kérgét szaggatták darabokra a másik után. Ahova nem jutott a bombázókból, oda a felettük úszó csillagromboló masszív lézerei zúdították a halált, szerencsésükre a fa, melyen hőseink tartózkodtak, jelenleg egyikük figyelmét sem „élvezte”.

S csak néhány TIE vadászgép próbálta csonkítgatni a törzsére épített kisebb várost lézereik zöldes nyalábjainak áradatával.

Meglepően sok sikerrel.

Sigilt már csak méterek választották el a talajt a robosztus állvánnyal összekötő vékony hidacsoktól, amelyen Rence hajója állt békésen. Amikor is a felette elsuhanó vadászgépek egyike úgy döntött, elvágja a lent tartózkodók menekülési útját, s rajából kiválva éles szögben kezdett el az egykori Jedi-lovag úti célja felé száguldani, aki semmit sem tehetett.

Csak tehetetlenül nézte, ahogyan a zöldes lézernyalábok csupán centikre suhantak el a csillaghajótól, ezúttal célt tévesztett a pilóta. Viszont a keskeny fahidat pont sikerült telibe kapnia és az hatalmas robaj közepette szakad le, majd zuhant alá a végeláthatatlan mélységbe, ahol az egykori Jedi tengette békésen előző néhány életét.

S úgy tűnt, ismét erre kényszerül majd, ugyanis immár sehogyan sem lehetett elérni a hajót, ezzel bezárult előtte barátai megmentésének lehetősége.

Ekkor azonban eszébe jutott egy mentőötlet.

Néhány röpké pillanat erejéig csak némán figyelte, ahogyan a vadászgép ismételen ráfordul célpontjára, ezúttal az ő oldaláról közelített és felette elsuhanva ereszkedett Rence szerény bárkájára felé. Már épp a végzetes lövés leadására készült, amikor is Sigil elérkezettnek látta az időt. Minden erejét egy hatalmas ugrásba fektetve rugaszkodott el a talajról, és amikor a birodalmi vadászgép a megfelelő helyen járt, a megfelelő időben kibontotta fénykardja lilás fénnel izzó pengéjét és mélyen annak duracélburkába mélyesztette.

Egy része remélte, hogy sikerül eltrafálnia a pilótát is, de pechje volt. Centikre állt meg a vállától az erőhasználók jellegzetes fegyverének pengéje. S a klón azonnal jobbra rántotta vadászgépét, hogy mihamarabb lerázhassa az életére törő egyént, pontosan Rence hajójának irányába, ahogyan azt Sigil elgondolta.

Hagyta, hogy a sebesen suhanó vadászgép szárnyának vágódjon, majd újult erővel rugaszkodott el a több mint 70°-os szögben megdőntött gép szárnyáról, majd egy örült vetődés után egyenesen az elméletileg üresen hagyott hajónak otthont adó állvány felé tartott, miközben a vadászgép pilótája rájött, hogy szörnyű hibát vétett.

Miközben elkeseredetten próbálta meg lerázni támadóját, teljesen megfélemedezett az előtte tornyosuló hatalmas fáról és már hiába próbálta elrántani onnan gépét, túl közel járt már az egykoron több ezer vuki által benépesített fa hatalmas lángoszlopok által borított törzséhez és gépe éktelen robajjal vágódott neki annak, azonnal kioltva meglehetősen rövid életét.

Eközben Sigil leérkezett az elméletileg üresen álló, de gyakorlatilag négy rohamosztagos által őrzött állvány fás talajára. Amint földet ért, fényszablyája egyetlen oldalirányú mozdulatával szelte ketté az előtte tornyosuló rohamosztagost, majd metszette le a mellette álló klón kézfejét, aki fájdalmas ordítás közepette rogyott a talajra.

A másik két ör csak ekkor eszmélt fel, hogy támadják őket és fordították felé fegyvereiket, s egyikük azonnal bele is kezdett a tüzelésbe, görcsösen szorongatva fehér páncélruhája által fedett ujjával sugárvetője ravaszát. Sigil pedig egy könnyed mozdulattal verte vissza a felé tartó vörös lézernyalábot egyenesen támadója szeme közé, ezzel azonban védtelenül hagyta jobb oldalát.

S az utolsó talpon maradt katona ezt habozás nélkül szándékozott is kihasználni, de amint meghúzta volna a ravaszt remegő kezének verejtékező ujjának egyetlen mozdulatával, az egykori Jedi baljával egy elsöprő erejű erőlkést indított útjára, amely olyan erővel vágta a wroshyr fa kérgéhez, hogy a becsapódás ereje péppé zúzta testét kemény páncéljában.

– Ezzel meg is volnánk – jelentette ki Sigil fennhangon, miközben a földön fetrengő félkezű rohamosztagos felé eresztette tekintetét.

Nem volt halálos a seb, ezt teljes biztonsággal állíthatta. Azonban most, a csata közepette oly mértékben kavarodott fel az Erő, hogy már nem tudott gátat szabni érzelmei heves viharának és olyan énje tűnt elő a félhomályból, melyet már ősidők óta elfeledni vélt. Sötét énje szólalt fel elméjében.

– *Mire vársz, öld meg! Végezz vele!* – visszhangzott lelke árnyoldalának, a benne fellelhető sötétség megtestesítőjének szava elméjében.

– *Nem lehet, egy Jedi nem tesz ilyet. Már nem jelent fenyegetést* – tépelődött magában. Oly sok év után ismét itt találta magát, saját lelkével való vitatkozása közepette. Eddig el tudott rejtőzni, menedéket tudott lelni előle Kashyyyk erdejének sötétjében, de most már nem futhatott tovább. Szembe kellett néznie a benne lakozó démonnal.

– *Ugyan, Sigil, a Jedi Rendnek már leáldozott. Te magad mondtad. Különb is mit számít már, hiszen tíz perc múlva már halott leszel. Nem igaz?* – ekkor hősünk mélyen felsóhajtott, majd keresztüldöfte fénykardját a rohamosztagos mellkasán, majd az egy halovány ordítás és vére heves felköhögése közepette távozott az élők sorából, hamar véget ért haláltusája. De az övé csak most kezdődik.

9.

– Na, végre! – jelentette ki Camin fennhangon, ahogyan Rence hajóját látta felszállni a távolból, majd az egyenesen a *Redeamer* felé vette az irányt.

– Most! – visszhangzott Moe szava a helyiségben, jelt adva Thrinnek az indulásra, aki készséggel meg is kezdte a felszállási folyamatot. S kicsiny úralkalmatosságuk egy pillanat alatt a magasba emelkedett, majd a lehető leggyorsabban próbálta elhúzni a csíkot a helyszínről, de Sigil vakmerő tervének ellenére is akadt egy kis társaságuk.

Miközben Rence hajója továtűnt a TIE vadászok rengetegében a rá zúdított heves lézeráradat közepette, Camin a szeme sarkából látta, ahogyan három vadászgép is rájuk fordult, majd közeledni kezdett feléjük.

– Húzd fel! – szólalt fel Ace, amint ő is megpillantotta a birodalmi vadászgépek ádáz árnyait, egyre sürgetve Camint, aki minden tudását latba vetve próbálta lerázni azokat.

– Nem érünk ki három gép ellenében. Muszáj leszednünk őket! – vágta rá Thrim, majd egy örült manőverre szánta rá magát és egy éles fordulót követően a wroshyr fák lángoló rengetege felé vette az irányt.

– Az ég szerelmére, legalább a tüzet viszonzod! – emelte fel a hangját a hátsó részen heverő Rence, akivel egyedül Teleia törődött jelen helyzetükben. Viszont mindketten tudták, hogy az automata lézerek koránt sem rendelkeznek elég tüzerevel ehhez a feladathoz. Minden esetre megért egy próbát.

Mindkét irányban hevesen záporoztak a lézerek, ahogyan a wroshyr fák göcsörtös ágai közt cikáztak gépeik, s egyik becsapódás érte hőseink csillaghajóját a másik után. Camin már-

már elkeseredetten kerülgette a mellettük elsuhanó zöldesen izzó lézernyalábokat, miközben a TIE vadászok tüzelésének jellegzetes hangja visszhangzott a levegőben.

Ekkor fordulni látszott a szerencséjük.

Az automata lézerek egyikének soványka, vöröses lövedéke a létező legtökéletesebb helyen kapta telibe a mögöttük suhanó vadászgépek egyikét, mégpedig a központi gömb alakú részt a jobb oldali a szárnyal összekapcsoló illesztésnél és a birodalmi vadászgép masszív szárnyrésze egy szempillantás leforgása alatt repült le róla és egyenesen a mellette suhanó gép felé vette az irányt, miközben a már csak egyszárnyú vadászgép jellegzetes hangok kiadása közepette vágódott az egyik fa törzsének.

A másik gép élesen felfelé tért ki a felé ádázan repülő objektum elől, ezzel egyenesen egy jól megtermett wroshyr fa ágának vágódva és ezernyi apró fémdarabra porladva egy heves robbanás közepette.

Már csak egy gép maradt.

Ekkor Camin egyszer csak felkapta kicsiny úralkalmatosságuk orrát és egyenesen a mindenség végtelene felé irányozta azt. A többiek csak meglepetten fordították felé értetlen pillantásaikat, egyedül tán Akane kivételével.

– Egy ellenében már el tudunk menekülni – jelentette ki valamennyi magabiztosságot sugározva, holott koránt sem volt biztos terve sikerében. Mindenesetre inkább ezt kockáztatta meg, mintsem, hogy véletlenül belemanőverezze magát – és társait – az előttük tornyosuló fák egyikébe. De rövidesen megbánta döntését.

A megmaradt TIE vadászgépnek ugyanis így sokkal tisztább rálátása nyílt hőseink kicsiny hajójára és egyik halálos lézernyalábot jutatta célba a másik után, s rövidesen semmivé is foszlott hajójuk hátulso elhárító mezeje, majd a mellettük alig centiméterekre elsuhanó zöldesen izzó lövedékek baljós figyelmeztetésül szolgáltak hőseinknek, valamint leperzselte a festéket hajójuk fémes burkolatáról.

– Induljunk már! – csattant fel Rence idegesen.

– Nem lehet, még be kell táplálni a koordinátákat – vágta rá Camin. – Hova menjünk? – tette fel élete egyik legfeleslegesebb kérdését izgalma és az ereiben egyre csak szétáradó adrenalin hatására.

– Akárhová!

Ebből a magasságból nézve már teljesen más, sokkal hátborzongatóbb rálátásuk nyílt a Kashyyk felszínére. Ugyanis nem csak egy, hanem több tucatnyi csillagromboló úszott az étellel teli bolygó légkörében.

A galád Mormay sziklaszilárdan tartotta magát elvéhez, miszerint a Birodalomnak példát kell statuálnia, ezáltal sokszorososan megtorolva a lázadás minden apró szikráját. S most több száz, ha nem több ezer kilométeres körzetben borították a lángok a vukik szülővilágának felszínét.

Erre a világra is pusztulás hoztunk – suhant végig a gondolat Akane elméjében, ahogyan épp az utolsó pillanatban léptek be a hipertérbe, vagy talán az utolsó utániban. Ugyanis belépéskor hatalmas rázkódás rengette meg a hajótestet, kis híján ledöntve hőseinket lábukról. Telibe kapta őket az egyik lézernyaláb.

- És mi ment tönkre? Csak nem a létfenntartás? – csattant fel Rence cinikusan, már nem igazán tudta elképzelni, hogy mégis mi más tetőzhetné be a napját.
- Nem tudom, úgy tűnik, hogy semmi, megúsztuk.
- Bezzeg ez a hajó megúsza...
- Ne hőbörödj már annyit – fordult oda hozzá Ace. – Örülj neki, hogy mind élünk, ez sokkal rosszabbul is elsülhetett volna.
- Sajnos nem mindannyian – sóhajtott fel Akane a csillagok cikázó áradata felé fordítva fejét, hátha érez valamit Sigil felől, még ha csak a legapróbb szikráját is, hogy életben van.
- Még életben lehet, nem láttuk meghalni – próbálta vigasztalni Teleia.
- De azt sem, hogy megmenekült.
- Ugyan, mi ezerszer rosszabbat is túlélünk már...

- Nem akarok közbezárnai, de mégis csak lenne itt egy kis probléma – vágott közbe Camin, miután megpróbált véget vetni a vakon elindított ugrásnak, sikertelenül. – Azt hiszem megsérült a hiperhajtómú vezérlése. Nem hajlandó kilépni egészen addig, amíg el nem értük a célkoordinátákat.
- Melyek oda vezetnek minket a...?
- A még fel nem fedezett területek szívébe.
- És ha esetleg megbabrálnánk valahogy? – vetette fel Moe a jelen körülmények közt kínálkozó legjobb ötletét.
- Ez működhet, esetleg. Vagy megcsináljuk időben, vagy vakon belerepülünk majd az ismeretlenbe.
- Remek – csattant fel Rence ismét. – Ez a nap egyre jobb és jobb lesz...

10.

Hátborzongató csend köszöntött a *Redeamer* börtönblokkjának tágas helyiségére. Pedig mindenféle különös szerzettel volt az már tömve, sokuk pedig az égvilágon semmit sem vétett, tán csak pár rosszindulatú kifejezés hagyta el ajkaikat a Birodalommal szemben.

Ekkor két rohamosztagos lépett be az egy szempillantás alatt tágasra nyíló ajtón és egy férfit vonszoltak maguk után, majd hajították bele nemes egyszerűséggel a még üresen maradt cellák egyikébe. Nem érezték szükségét, hogy bármilyen formában is megkötözzék.

Félholtnak vélték már.

Sigil azonban nem csak eszméleténél volt, de Rence hajójának a *Redeamer* hangárjába való vezetését szinte teljes egészében át is vészelte, néhány karcolás kivételével. Viszont cellájának energiamezeje jóval előbb aktiválódott, mintsem kitörhetett volna onnan. De egyébként sem ment volna sokra fényszabályja nélkül.

– Egyébként mégis minek hoztuk be ide? – kezdett bele az egyik klón mondandójába, amint magasztos léptei közepette hagyta el a helyiséget társ kíséretében. – Holnap úgyszólván kivégezzük az összes foglyot.

– Nos, a parancs, az parancs.

Tán a becsapódás roppant erejének ily könnyed való túlélése mégsem volt szerencse, sokkal inkább a sors ádáz fintora nyújtotta el szenvedését. Legalábbis eképp tűnődött magában, amikor is a lelkében rejlő sötétség ismét felszólalt elméjében.

- *Mire vársz még? Ki kell jutnod innen, máskülönben itt fogsz megdögleni.*
- *Innen képtelenség kijutni, még ha meg is lenne a fénykardom...*
- *És mi van az Erővel? Mindennél nagyobb fegyver, nem igaz? Mire vársz még, csald ide az egyik őrt egy elmetrükkel, nyitasd ki vele a cellát, majd roppantsd el a nyakát! – sugallta a különös, mély hang a cellák közt buzgón járőröző rohamosztagosra utalva.*
- *Nem vagyok elég erős ahhoz, hogy a fél hajón átverekedhessem magam. Felesleges lenne idő előtt eldobnom az életem.*
- *Igen, így gyöngé vagy, de mindketten tudjuk, hogyan lehetnél erősebb...*
- *Elég!*
- *...A barátai, elárultak téged. Eddig békében élhettél és most hol vagy?*
- *Hagyd már abba!*
- *Tőrbe csaltak téged, rávettek, hogy feláldozd magad. S amíg ők simán kerekelt oldottak, fél Kashyyk belepusztult.*
- *Nem, ők a barátaim, ők... Nem!*
- *Mire vársz, Sigil? Meríts erőt haragodból és juss ki innen, vagy pedig halj értelmetlen halált a „barátaid” nevében!*

ÍRTA
Darth Raven & Corran